

seende til at benægte det eller afkræfte det, der laa til Grund for denne Udtalelse. Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, hvad jeg af Hensyn til den højtærede Formands Henstilling kun lige skal oplyse, at den tidligere Kasserer for Indsamlingskomiteen til Christiansborg Slot i Slagelse gentagne Gange har

Formanden: Nu er vi dog inde paa Christiansborg Slots Forhold, som ikke har noget at gøre med Invalidefonden.

Sabroe: Jeg skal da af Hensyn til den højtærede Formands gentagne Henstilling undlade her at komme nærmere ind paa denne Sag. For øvrigt er det tilstrækkeligt konstateret ved, hvad jeg allerede har fremført, at det i hvert Fald for mig drejer sig om at faa Klarhed over, hvorvidt der bestod nogen Forbindelse mellem Laanene fra Centralkomiteen og Laan fra andre Steder, som vare ydede Generalløjtnant Bahnson.

Jeg takker det højtærede Finansudvalg for den Betænkning, det har afgivet. Jeg tror, at der er overordentlig mange ude i Folket, der ere glade over, at Finansudvalget har beskæftiget sig med denne Sag og er fremkommet med en saa klar og grundig Betænkning, der sikkert hviler paa meget omfattende Undersøgelser. Naar man nu fra Højres Side afvekslende udstøder Indignationsraab over, at man vover at trække denne højtfortjente Patriot, Generalløjtnant Bahnson, ned i Smudset, og naar man afvekslende under hysteriske Udbrud og Skældsord taler om Æreskænderi og lumpen Forfølgelse

Formanden: Ord, der er paatalte paa Formandspladsen, maa ikke tages op til Diskussion igen.

Sabroe: og i næste Øjeblik fra samme Side appellerer til vor Medynk, forundrer det unægteligt. Det sidste er gjort ret hyppigt. Man har sagt os, at Generalløjtnant Bahnson var en gammel Mand, graanet i Slid og Arbejde for Fædrelandet, og at han havde indlagt sig store Fortjenester. Man har talt om ham som en fattig Mand, en Mand, der maatte nøjes med det lidet, han endnu havde tilbage at leve af. Man har paakaldt Medynk i hvert Fald inden for dette Tings Medlemmer med General Bahnson og dem, der stode ham nær. Jeg ved ikke af, at de Herrer, der saaledes appellerer til min og andre af Tingets Medlemmers Medynk

og Overbærenhed, nogen Sinde i den Tid, de regerede, have udvist nogen Grad af Hensynsfuldhed eller Overbærenhed over for Oppositionens Medlemmer. Tværtimod er Forholdet sikkert det, at det danske Folk har handlet ikke alene meget langmodigt og med megen Taalmodighed har set de Herrer skalte og valte, men det har vist en Overbærenhed, som sikkert intet andet Folk i Evropa vilde have lagt for Dagen i Anledning af de Ting, der ere foregaaede under de skiftende Højreministerier.

Det ærede Medlem for Odense 2den Valgkreds (Martin Madsen), som i Gaar mærkelig nok ikke beskæftigede sig videre med det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) (*Martin Madsen:* Slet ikke!) slet ikke bekymrede sig om de meget graverende Angreb, han rettede mod General Bahnson, pegede paa et bestemt Navn og sagde, at naar man i denne Sag skulde finde den skyldige og skulde have fat i Kærnen i denne Sag, maatte man gaa til den Mand, der samtidig med at være Centralkomiteens Sagfører var Generalløjtnant Bahnsons Sagfører. Det ærede Medlem nikker og giver derved til Kende, at saaledes faldt virkelig hans Udtalelser. Det er altsaa det ærede Medlems Opfattelse, at denne Mand er den skyldige. (*Martin Madsen:* Nej!) Naa ikke; ja saa forstaar jeg aldeles ikke det ærede Medlems Udtalelser, i hvert Fald vil hvert af Medlemmerne sikkert have faaet det Indtryk, at denne Højsterets-sagfører, jeg behøver ikke at nævne hans Navn, skulde være Syndebukken. Men maa jeg erindre om, at da Sagen var til 1ste Behandling, og jeg tog Anledning til at spørge, om der ikke var Grund til at inddrage Centralkomiteens Midler under Statens Kontrol, svarede Dagen efter et Blad, der staaer de ærede Medlemmer meget nær, og navnlig staaer det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, overordentlig nær, nemlig „Vort Land“, i Anledning af disse Udtalelser, i Anledning af de for Generalløjtnant Bahnson meget kedelige Forhandlinger, følgende — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse de faa Linier —: „Det eneste, der for os staaer som ubegribeligt i denne Sag, er, at der ikke i Højre fandtes Mænd, som ydede Bahnson pekuniær Støtte som en ringe Tak for hans store Fortjenester“. Det er de sandeste Ord, der fra Højres Side er sagt i denne Sag, og de Herrer, der have talt paa Højres Vegne, ville ikke kunne gøre deres Sag og deres Parti en bedre Tjeneste end ved at give de Ord i „Vort